

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.705 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het op 7 januari 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2009 waarbij de behandeling van de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten.

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn.

Op 20 augustus 2002 dient zij een asielaanvraag in. Deze resulteert in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2004, ter kennis gegeven op 4 mei 2004, die de hoedanigheid van vluchteling van de verzoekende partij weigert te erkennen. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent bij de Vaste

Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt op 20 december 2004 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 12 september 2005 geeft de gemachtigde ambtenaar van de minister bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19 september 2005.

Op 20 oktober 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 13 november 2007 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 28 november 2008 bij arrest nr. 19.517 verworpen.

Op 31 juli 2008 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zij vult haar argumentering aan bij brief van 9 september 2008.

Op 16 december 2008 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 20.08.2002 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Frans leren en spreken, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, het kindje meedoet aan buitenschoolse activiteiten, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 20.12.2004 met een niet erkenning als vluchteling door de VBC. Betrokkenen betekende een Bevel om het Grondgebied te verlaten op 19.09.2005. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijven kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat de behandeling van hun asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst

Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Aansluitend op het vorige kunnen we melden dat we op de vraag om de Raad van State mee te tellen met de asielprocedure niet kan ingegaan worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tot op de dag van vandaag geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor wraakacties en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor wraakacties en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen dat zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het argument dat 2 broers van verzoekster hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)."

Op 16 december 2008 geeft de gemachtigde ambtenaar van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 7 januari 2009. Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing, gesteund op artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, met de melding dat de verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend en al een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 19 mei 2005, waaraan zij geen gevolg gaf.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2, 3, 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt aan de hand van een uiteenzetting van feiten, hieronder weergegeven, dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Albanië samen met haar familie gevaar loopt voor haar fysieke integriteit.

Zij adstrueert, met verwijzing naar de feiten die haar echtgenoot Z.K. voorhoudt, de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM als volgt:

“Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Overwegende dat de Heer (Z. K.) tewerkgesteld was in Albanië als officier bij het antidugsdirectoraat van Shhöder. Dat hij in maart 2002 had deelgenomen aan een arrestatie van een bepaalde persoon die de namen van medeplichtigen had vrijgegeven waaronder het socialistisch parlementslid (L. C.). Dat de Procureur aan (Z. K.) had bevolen het onderzoek in die richting verder te zetten. Op 2 juni 2002 heeft de Heer (Z. K.) een grote hoeveelheid drugs in de wagen van (L. C.) aangetroffen. De Heer (Z. K.) werd door zijn overste van de Politie onder druk gezet om de zaak te laten vallen en de bewijzen in te leveren. De Heer (Z. K.) weigerde dit te doen en in de nacht van 28 juni 2002 werd een aanslag gepleegd op zijn huis waarbij zijn echtgenote en ouders gewond werden. Hijzelf had bij een vriend onderdak gezocht. Van deze feiten werden verschillende bewijsstukken naar voorgebracht

- een artikel uit de lokale krant;*
- een videocassette met een nieuwsuitzending;*
- foto's van de verwoeste woning;*
- een attest van het parket van Lezhë over de aanslag.*

Deze stukken bevinden zich momenteel in het dossier van de Raad van State die deze zaak nog steeds in beraad heeft. Het Commissariaat-Generaal heeft de waarachtigheid van deze feiten nooit in twijfel getrokken, het heeft enkel gesteld dat ze feiten waren van gemeenrecht en alsdusdanig niet onder toepassing vielen van de Conventie van Genève. Het heeft ook nooit de zaak onderzocht onder het aspect van de subsidiaire bescherming omdat de wet het toen niet voorzag. Het is duidelijk dat bij een gedwongen terugkeer naar Albanië de Heer (Z. K.) en zijn familie gevaar loopt wat betreft zijn fysieke integriteit. De Heer (L. C.) behoort nog steeds tot de machtshebbers in Albanië en hij zal minstens de Heer (Z. K.) zeer ernstig bedreigen tot zelfs doden. Overwegende dat zelfs de moeder van de Heer (Z. K.) door hem nog zeer recentelijk bedreigd werd.”

2.2. De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing geen verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst inhoudt doch enkel tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal staten. In casu blijft de verzoekende partij vaag en brengt zij geen concrete gegevens naar voor en geeft zij geen duidelijke en ernstige redenen aan die toelaten te geloven dat zij een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij laat na een begin van bewijs te leveren.

2.3. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich tot wat zij tijdens haar asielrelaas reeds aanhaalde en brengt nog steeds geen enkele vorm van bewijs van haar vrees naar voor. Zij verwijst naar stukken die zich zouden bevinden bij de Raad van State zonder deze in het kader van haar aanvraag neer te leggen. De beschouwing dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarachtigheid van de feiten nooit in twijfel heeft getrokken, vindt geen steun in het administratief dossier. Vooreerst wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in zijn beslissing van 30 april 2004 op dat het land van herkomst sedert de

aangehaalde feiten belangrijke democratische hervormingen heeft doorgevoerd zodat bezwaarlijk kon aangenomen worden dat de verzoekende partij door haar anti-communistisch verleden gevaar liep persoonlijk en gericht vervolgd te worden in het licht van het verdrag van Genève. Voorts wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat de verzoekende partij bevreemdende verklaringen heeft afgelegd en geen documenten voorgelegd werden die aantonen waar en wanneer zij als politieagent was tewerkgesteld, en wat haar werkelijke functie was. Er is geen aannemelijke reden voor het gebrek aan documenten hieromtrent. Aan de waarachtigheid van het neergelegde kranten-artikel wordt getwijfeld. Tot slot meldt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de Albanese overheid de laatste jaren grote inspanningen heeft geleverd om de politie en het gerechtelijk apparaat te zuiveren van corruptie. Alhoewel de asielinstanties besluiten dat bepaalde feiten van gemeenrechtelijke aard zijn, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de verzoekende partij bij haar aanvraag geen begin van bewijs toevoegde dat kan wijzen op het bestaan van een ernstige vrees voor haar leven of voor haar fysieke integriteit bij terugkeer naar haar land van herkomst. De verzoekende partij weerlegt de hierboven vermelde vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin. Het is dan ook op goede gronden dat de bestreden beslissing besluit: *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor wraakacties en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor wraakacties en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen dat zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*, te meer uit de voorgestelde feiten in het verzoekschrift en de aanvraag blijkt dat de problemen van de verzoekende partij voortvloeien uit haar voorgehouden functie van en activiteiten als politie-inspecteur. Verder ziet de Raad niet in hoe de grief dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet heeft onderzocht omdat de wet dit statuut niet voorzag, kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.4. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM. Zij betoogt:

“Schending van het artikel 8 EVRM.

Overwegende dat de Heer en Mevrouw (Z.) één zoontje hebben (S.), dat geboren is in België op (...).

Dat het kind alsdusdanig het recht heeft (minimum) om in België te wonen tot zijn 18 jaar.

Overwegende dat het een ernstige schending is van art. 8 EVRM om de ouders (Z.) een bevel te geven het grondgebied te verlaten en het minderjarig kind hier alleen in België te laten.

Overwegende dat andere familieleden 2 ooms ook legaal in België verblijven en zich zeer goed hebben geïntegreerd.”

2.5. De verwerende partij merkt op dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van de verzoekende partij geen verboden inmenging in haar recht op privé- en gezinsleven uitmaakt. Uit artikel 8 EVRM kan geen gedoogverplichting in hoofde van de staat waar de vreemdeling verblijft worden afgeleid. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. De verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een verboden inmenging teweegbrengt. Het is volstrekt ongestaafd en zonder juridische beschouwingen dat de verzoekende partij stelt dat het kind het recht heeft minimum tot zijn achttiende in België te verblijven.

2.6. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De verzoekende partij kan niet op ernstige wijze betwisten dat zij na de afwijzing van haar asielaanvraag illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon dan ook toepassing maken van artikel 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat de aanvraag ten onrechte als onontvankelijk werd afgewezen. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij en haar familie tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissingen sluit niet uit dat de verzoekende partij elders een aanvraag indient met het oog op een verblijf in België. Verder toont de verzoekende partij niet aan waarom het kind haar en haar echtgenote niet zou kunnen vergezellen in het buitenland. Ter zake blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze de hele familie treffen. Evenmin toont de verzoekende partij aan op basis van welke bepaling het kind, dat niet de Belgische nationaliteit heeft, een verblijfsrecht in België zou hebben tot het de leeftijd van 18 jaren heeft bereikt. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. In haar aanvraag en verzoekschrift voert zij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren. Bij de aanvraag werden enkel paspoorten en stukken die haar integratie betreffen neergelegd. De verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 8 EVRM. Tot slot weerlegt de verzoekende partij het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat het legaal verblijf van 2 broers in België geen buitengewone omstandigheid vormt, niet. Evenmin toont hij aan dat hij met zijn 2 broers een gezin vormt.

2.7. In wat een derde onderdeel kan genoemd worden, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met het feit dat het kind in België is geboren en aldus bepaalde rechten heeft. Verkeerdelijk werd gesteld dat het kind niet schoolplichtig is terwijl het kind meer dan zes jaren oud is en dat het onjuist is te stellen dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Verder werd geen rekening gehouden met het gegeven dat het kind nooit in het Albanees naar school is geweest, niet in staat is om Albanees onderwijs te volgen en in België geboren is.

2.8. De verwerende partij merkt op dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Voorts legt zij op uitvoerige wijze de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet uit om te besluiten dat zich geen schending van artikel 9bis heeft voorgedaan. Verder wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij zelf verkozen heeft illegaal op het grondgebied te verblijven sedert 20

december 2004 en dat zij de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich in illegaal verblijf te nestelen. Het bestuur handelde met inachtneming van de toepasselijke rechtsregels, de door de verzoekende partij voorgehouden geschonden beginselen hierin begrepen. Het motief betreffende het niet schoolplichtig zijn van het kind is een materiële vergissing. Dit motief is evenwel geenszins determinerend.

2.9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Onderzoek van de motivering vergt een onderzoek van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aangevragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij gebreke van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de scholing van haar kind een buitengewone omstandigheid vormt, motiveert de bestreden beslissing : *“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).”*

In de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er geen scholing in het land van herkomst kan worden verkregen, noch dat enig gespecialiseerd onderwijs noodzakelijk is. De verzoekende partij betwist dit niet doch voert aan dat de bestreden beslissing verzuimd heeft dat het kind de schoolleeftijd heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij reeds eind 2004 werd afgesloten door voormelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en dat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft. Zij verkoos ervoor om een niet opschortende procedure voor de Raad van State in te leiden, gevolgd door twee opeenvolgende aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf. Zeer terecht stelt de bestreden beslissing dat de scholing van het kind na de afwijzing van de asielaanvraag door de Vaste Beroepscommissie in illegaal verblijf plaatsvond en dat het de ouders zijn die de belangen van hun kind hebben geschaad door zich in een dergelijk verblijf te nestelen. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van het kind niet toe om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. De verzoekende partij kan niet op redelijke basis volhouden als zouden afgewezen asielzoekers verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van hun kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terecht komen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blijk geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij aan vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door de verzoekende partij aangevoerde integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 van de Vreemdelingenwet vormt. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 ; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633). Verder kan het gegeven dat het kind geen Albanees onderwijs heeft gevolgd op zich evenmin volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te verkrijgen nu dit als buitengewone omstandigheid niet werd aangehaald in de aanvraag en, ten overvloede, het kind nog jong is. Gelet op deze jonge leeftijd is het motief dat het kind niet zou schoolplichtig zijn overtollig. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde

